

ZA STARÝCH ČASŮ STALO SE, ŽE ŠLO VEJCE NA VANDROVKU; když tak jde na tu vandrovku, potká ho vůl: „Kděže ty iděš?“ — ptá se ho.

„Ja iděm na vandrouku,“ odpoví vejce. — „Aj ja iděm, buděme dvaja,“ řekl vůl a šli dále. Potkali koně.

„Kděže idětě?“ — „Iděme na vandrouku.“

„Aj ja iděm, buděme traja.“ — Šli dále, potkali mačku¹. — Aj ta šla s nimi; bylo jich čtvero. — Zase šli dále, potkala je kačice. Aj ta šla s nimi; bylo jich patero. — Šli dále, potkali moriaka².

„Kděže idětě tolko vás?“ — „Iděme na vandrouku.“

„Aj ja iděm s vami, budě nás viac.“ — Bylo jich šestero. — Šli dále, potkali raka. — Aj ten šel s nimi, a tak jich bylo sedmero.

Šli, šli, až přišli do jednoho lesa, a tam nebylo ani ptáčka, ani žádného zvířátka, všude všecko pusto. Vandrovničkové měli hlad, nebylo čeho pojísti a noc se blížila. I pravilo vejce kočce: „Ty máš dobré oči, id' hore na drevo a pozri, či dakdě něvidíš svetlo!“ — Kočka hned na strom se vydrápala, a když byla nahoře, viděla daleko chyžku a v ní světélko. Rychle slezla dolů a povídala to ostatním.

„No, už je dobre, tam puojděme, a čo by tam aj čerti boli, musia nám dať jest“ — řeklo vejce. Šli. — Když k chyžce došli, povídá vejce koňovi, aby zabuchal na dvěře. — Kůň zabúchal na dvěře a ven vyšla stará baba. „Čo tu chcetě, čo tu hľadátě? Chytro chojtě; keď moji chlapani prídu, všetkých vás pobijú“ — baba na ně spustila.

„Ej pobijú, něpobijú, len ty sa o nás něstaraj, ale daj nám jest“ — pravilo vejce.

¹ Kočku. ² Krocana.

„Eh nach vás parom, ja pre takých pocestných nič nemám,“ odpoveděla baba. — Tu se vejce velice rozhněvalo a kázalo volu, aby vzal babu na rohy a do lesa ji zanesl. — To se také v okamžení stalo; — vůl odnesl babu do lesa, hodil ji do jámy a přiběhl nazpět. Tu když do chyže vešli, slyšeli přicházeti člověka. — Všickni se lekli, jen vejce ne: poručilo hned, aby kuň za dvěře se postavil, vůl doprostřed jizby, kočka aby na ohnisko vlezla, na polici krocán, pod lavici kačice, rak musel vlézt do škopku do vody, a když byl každý na svém místě, zhaslo vejce světlo a samo se zahrabalo do pahrebu³.

Obyvatelé té chyžky byli zbojníci; dva přišli domů, tři zůstali na zboží. — Podivili se, že není světlo v chyži a že jim nejde baba otevřít. „Ažda zaspala“ — praví jeden. — „No veď ju zobudím“ — řekl druhý a vešel do dveří. Tu ale kuň vyhodil, až zbojník odletěl. „Ký to čert!“ zvolá zbojník a skočí do jizby, a tu vůl začne rohami ho klať, a když skočí zbojník k ohništi, aby si rozžehl, kočka ho začne drápat, a jak sahá do popele, vejce se rozpuke a zastříkne mu oči. — I skočí ke škopku, aby si oči vymyl, ale tu ho popadne rak za prst. „Ej sto bohou vám do hrdla, veď je to nie s dobrým,“ zvolal zbojník a hledal dvěře; ale vůl ho ještě rohami dobíjel a krocán volal: udri, udri a kačička: tak, tak, tak tak! — Stíží přišel zbojník ven a tu vypravoval kamarádům, co se mu stalo v chyži. „Za dvermi stojí mlatěc so štyrmi cepy, na posriedku izby jedon stojí so železnými vidlami, na ohnis-ku je drapač, v pahra-be jedon strieľa a vo vodě jedon strihá, na polici volá udri, udri a pod lavicou tak, tak, tak!“ — I lekli se zbojníci, utekli do lesa a do chyžky se více nenavrátili. — Žilo tam tedy vejce se svými tovaryši v pokoji, dokud nesnědli, co tam byli našli; — potom se nejspíš domů vrátili.

³ Místo, kde oheň hořel a popel ležet zůstane.